

4. Г-жя Севигнія пише дъщери си.

Ето единъ ужасенъ день, любезно мое чядо, увѣрявамъ тя че не можъ веке. Оставила съмъ тя у едно такова състояніе, кое-то умножава скърбъ-тъ ми. Мисля за сички-ты стѣпки по кои-то ты ходишь, и за сички-ты оныя по кои-го азъ стѣпвамъ, и до кога ще ходимъ тѣй, като да ся не ерѣшнемъ никога! Мене сърдце ми е тогава мирно когато си при мене: това е природно-то му състояніе, и това му е драго.

Онова, дѣто ся случи тѣжъ утрѣнъ, причинява ми единъ чувствителъ скърбъ и лютъ болкъ, на кои-то причины-ты познава твое-то любомъдріе. Азъ ги чувствавамъ и щъ ги чувствавамъ до много врѣмя. Ты си всякога на сърдце ми, и въображеніе-то ми и всякога все мисля за тебе и плачъ; тѣй что-то въ състояніе-то въ кое-то ся намирамъ е едно непрѣтърпимо нѣчто; зачото, то е неумѣренно, зато ся надѣж че не ще трае, толкова строгость. Всякога тя търсѣ и като тя нѣма, струва ми ся че отъ сичко съмъ лишена. Толкова дѣто тя глѣдахъ очи ми отъ четирнайсетъ мѣсицы на самъ, не тя виждатъ веке. Пріятно-то врѣмя, кое-то ся е минало, поставя нинѣшнѣ-то до тогата скърбно, до дѣто азъ навъкъ; нъ никога не ще мя направи да не желая тѣй горѣщо да тя видѣж и пригърна.

Не трѣбва азъ да ся наѣж на бѣдѣще-то да е по-добро отъ минало-то; онова, кое-то отсѣтсвие-то ти мя направи да прѣтърпѣж, познавамъ, и щъ станъ още по за окайване, зачто несмыслено съмъ ся научила да искамъ да тя глѣдамъ. Струва ми ся че